

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 26 czerwca 2013 r.

DOLiS/DEC-605/14/48831,48836

dot. DOLiS-[...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 1 pkt 2, art. 22 i art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana M. A. zam. w [...], na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej p.w. [...] ([...]),

nakazuję Proboszczowi Parafii Rzymskokatolickiej p.w. [...] ([...]), przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez uaktualnienie danych osobowych Pana M. A., zam. w [...], polegające na naniesieniu w księdze chrztów adnotacji o treści zgodnej z żądaniem Pana M. A. zawartym w jego „Oświadczeniu woli” z dnia [...] grudnia 2011r.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. A. zam. w [...], zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej p.w. [...] ([...]), zwanego dalej również Proboszczem.

Skarżący w treści swojej skargi zwrócił się do Generalnego Inspektora z wnioskiem o wydanie decyzji administracyjnej zobowiązującej Proboszcza ww. Parafii do sprostowania, na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., nr 101, poz. 926 z późn. zm.) jego nieaktualnych danych osobowych.

Skarżący w przedmiotowym wniosku wskazał, iż w dniu [...] grudnia 2011 r. wysłał do Proboszcza ww. Parafii Rzymskokatolickiej oświadczenie woli o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego, połączone z prośbą o sprostowanie nieaktualnych danych osobowych. W odpowiedzi Ksiądz Proboszcz skierował Skarżącego do Parafii jego miejsca zamieszkania, w celu wszczęcia zgodnie z wolą Skarżącego procedury wystąpienia z Kościoła Katolickiego.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. Skarżący, pismem z dnia [...] grudnia 2011 r., skierował do Proboszcza Parafii oświadczenie, o treści: „na podstawie art. 60 Kodeksu cywilnego, korzystając ze swoich praw zawartych w art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz.U. z 2005 nr 231, poz. 1965), z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm Kościoła Katolickiego) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznego). Oświadczam, że w oparciu o jej art. 2 pkt 5 nie zamierzam tej decyzji uzasadniać poza tym, że nie chcę do niego należeć. Ponadto nie wyrażam zgody na przekazywanie informacji o tej decyzji osobom trzecim, a zwłaszcza członkom mojej rodziny. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych (...) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w Księdze Chrzta, przez naniesienie adnotacji o treści: <<Dnia [...]12.2011 formalnym aktem wystąpił z Kościoła katolickiego>> oraz o przesłanie jako potwierdzenia, odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem”. Ponadto Skarżący wskazał, iż Proboszcz ww. Parafii skierował Skarżącego do Parafii jego miejsca zamieszkania.
2. W wyjaśnieniach skierowanych do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Ksiądz Proboszcz wskazał, iż dane osobowe Skarżącego są przechowywane w księdze chrztów zgodnie z prawem kanonicznym obowiązującym w Kościele Katolickim. Ponadto poinformował, że w Kościele Katolickim w kwestii procedury wystąpienia z Kościoła, obowiązuje zarządzenie Konferencji Episkopatu Polski pt: „Zasady postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła z dnia 27 września 2008 r.”, a Skarżący cyt.: „posiada status osoby ubiegającej się o dokonanie wpisu w księdze chrztów dotyczącego jego wystąpienia z Kościoła Katolickiego”.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] maja 2012 r. wydał decyzję administracyjną (znak: DOLiS/DEC-417/12), mocą której umorzył postępowanie.

W związku z wniesionym przez Skarżącego w ustawowym terminie tj. [...] maja 2011 r. wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Generalny Inspektor dokonał ponownej analizy zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału, a następnie w dniu [...] listopada 2012 r. wydał decyzję utrzymującą ww. decyzję w mocy (znak: DOLiS/DEC-1161/12).

Skarżący pismem z dnia [...] grudnia 2012 r. zaskarżył ww. decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Wyrokiem z dnia [...] października 2013 r. (sygn.akt II SA/Wa 101/13) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 21 listopada 2012 r DOLiS/DEC-1161/12 oraz utrzymaną nią w mocy decyzję z dnia [...] maja 2012 r DOLiS/DEC-417/12/.

W treści tego wyroku WSA wskazał, iż cyt.: „nawet zatem uwzględniając autonomię kościoła, państwo ma prawo do oceny, czy zachowana jest konstytucyjna norma art. 47, art. 51 ust. 1 oraz art. 53 ust.1 Konstytucji RP. Odnosząc te ostatnie uwagi do zagadnienia przetwarzania danych osobowych osób nie należących do kościoła, przyjąć należy stanowisko, według którego ustalenie przez GODO przynależności osoby, o której dane chodzi, do kościoła, nie narusza autonomii Kościoła Katolickiego. Od razu podkreślić trzeba, że ustalenie tej przynależności w wymiarze dowodowym i w kontekście norm regulujących tę przynależność, jest obowiązkiem organu w postępowaniu w przedmiocie ochrony danych osobowych.” Zdaniem Sądu obowiązkiem organu w postępowaniu w przedmiocie

ochrony danych osobowych było ustalenie tej przynależności w kontekście dowodowym. Sąd uznał, że GODO nie poczynił ustalenia najistotniejszego z punktu widzenia art.43 ust.2 w związku z art. 43 ust. 1 pkt. 3 ustawy o ochronie danych osobowych, tj. tego czy skarżący w chwili rozstrzygnięcia jeszcze do Kościoła Katolickiego należał. GODO w ocenie Sądu nie przedstawił własnego stanowiska co do przynależności Skarżącego do Kościoła Katolickiego. Generalny Inspektor nie tylko zatem nie mógł umorzyć postępowania administracyjnego, ale także nie było faktycznych podstaw do oceny, że wniosek zasługiwał na odmowę. Sąd uznał, że cyt.: „W tej sytuacji konieczne jest ustalenie przez organ prawidłowego stanu faktycznego sprawy w pierwszej kolejności w przedmiocie przynależności skarżącego do Kościoła Katolickiego a dopiero po tym ustaleniu wydanie decyzji administracyjnej. Zdaniem Sądu, punktem wyjścia do zajęcia przez GODO stanowiska, co do przynależności skarżącego do Kościoła katolickiego, powinno być prawo wewnętrzne Kościoła. Wynika to wprost z art. 5 Konkordatu oraz z zasady autonomii kościołów przewidzianej w art. 25 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 9 Europejskiej Konwencji, a także z normy ustrojowej zawartej w art. 25 ust.4 Konstytucji RP”.

Biorąc pod uwagę powyższe, uwagi Sądu jak również przepis art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), w myśl którego, ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten organ, którego działanie lub bezczynność było przedmiotem zaskarżenia, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podjął czynności mające na celu uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie i ustalił, co następuje.

1. W piśmie skierowanym do Generalnego Inspektora z dnia [...] marca 2012 r. Ksiądz Proboszcz Parafii Rzymskokatolickiej p.w. [...] w [...] wyjaśnił, że dane Skarżącego są przechowywane w parafialnej księdze chrztów zgodnie z Prawem Kanonicznym obowiązującym w Kościele Katolickim. Dane zawarte w księgach metrykalnych, jako udokumentowanie przyjętych sakramentów, są niezbędne do wykonywania własnych zadań Kościoła. Ponadto Proboszcz wskazał, że cyt.: „Skarżący posiada status osoby ubiegającej się o dokonanie wpisu w księdze chrztów dotyczącego jego wystąpienia z Kościoła Katolickiego. Procedura ta została wszczęta lecz niezgodnie z obowiązującym w Kościele Katolickim zarządzeniem Konferencji Episkopatu Polski pt.: „Zasady występowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła z dnia 27 września 2008 r”.
2. Kuria Biskupia [...], na której terytorium znajduje się Parafia Rzymskokatolicka p.w. [...] w [...], w odpowiedzi skierowanej do Generalnego Inspektora w piśmie z dnia [...] listopada 2013 r. wyjaśniła, iż cyt.: „kompetentna władza reprezentująca parafię, czyli proboszcz, do którego zgłasza się osoba zainteresowana w celu dokonania aktu wystąpienia z Kościoła, zobowiązany jest do postępowania zgodnie z procedurą określoną w *Obwieszczeniu Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych* <<Actus formalis defectionis ab Ecclesia catholica>> z uwzględnieniem aspektów duszpasterskich określonych dla katolików na terytorium podlegającym jurysdykcji Kościoła katolickiego w Polsce w przyjętych przez KEP Zasadach postępowania w sprawie apostazji dokonanej przez formalny akt wystąpienia z Kościoła”.

Biorąc powyższe pod uwagę Generalny Inspektor zważył co następuje.

W niniejszej sprawie Skarżący przedmiotem swojej skargi uczynił zarzut niezgodnego z prawem przetwarzania jego danych osobowych przez Księdza Proboszcza Parafii p.w. [...] w [...], powołując się na fakt złożenia przez niego oświadczenia o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego i odmowy Księdza Proboszcza sprostowania jego danych osobowych jako osoby, która z niego wystąpiła. W ocenie Skarżącego działanie Księdza Proboszcza polegające na odmowie sprostowania jego danych osobowych w dokumentach kościelnych stanowiło naruszenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej również ustawą.

Wskażać w tym miejscu należy, iż przepis art. 43 ust. 2 ustawy stanowi, iż w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. W myśl natomiast przepisu artykułu 43 ust. 1 pkt 3, z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego.

Kościół Rzymskokatolicki niewątpliwie należy do instytucji o uregulowanej sytuacji prawnej bowiem jest instytucją, której funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji RP, w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo. W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. nr 78, poz. 483 z późn. zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. nr 29, poz. 154 z późn. zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2).

Wskażać w tym miejscu należy, iż w wyroku z dnia 27 marca 2013 r. (sygn. akt I OSK 1828/12) Naczelny Sąd Administracyjny odnosząc się do umorzenia przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych postępowania toczącego się w analogicznym przedmiocie wskazał, iż cyt.: „[w] art. 43 ust. 1 pkt 3 jest mowa o danych dotyczących osób należących do kościoła.

Tak zdefiniowany zbiór nie zawiera danych dotyczących osób nienależących do kościoła. Dane osób nienależących do kościoła tworzą zbiór odrębny, nawet jeśli dane są przetwarzane na potrzeby kościoła i jeśli są zgromadzone na materialnych nośnikach danych zawierających zarówno dane osób należących, jak i osób nienależących do kościoła. Okolicznością przesądzającą o zakwalifikowaniu danych do jednego ze zbiorów jest rzeczywista przynależność lub brak przynależności osoby, o której dane chodzi, do kościoła (por. Janusz Barta, Paweł Fajgielski, Ryszard Markiewicz „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, LEX 2011, teza 6 do art. 43). Ustalenie tej przynależności nie może być oderwane od chwili rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie ochrony danych osobowych. GODO ma bowiem, tak jak każdy organ administracji publicznej załatwiający sprawę w formie przewidzianej w art. 104 § 1 K. p. a. w związku z art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych, obowiązek wydania decyzji w oparciu o stan faktyczny i prawny z daty orzekania. Przepisy art. 32 ust. 1 pkt 6 oraz art. 43 ust. 2 w związku z art. 43 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych nie wprowadzają odmiennej regulacji w tym zakresie. (...) Przepisom materialnym odpowiadają pełne bądź ograniczone kompetencje GODO, przy czym zakres uprawnień, w zależności od osób, których dane dotyczą, został określony w art. 43 ust. 2. Wobec przetwarzania danych wrażliwych z art. 27 ust. 1 ustawy, zgodnie z art. 43 ust. 2 w związku z art. 43 ust. 1 pkt 3, GODO zachowuje pełne kompetencje, w tym także wskazane w art. 12 pkt 2. Wobec danych dotyczących wyłącznie członków kościoła, przetwarzanych w warunkach określonych w art. 27 ust. 2 pkt 4, GODO nie przysługują uprawnienia wymienione w art. 43 ust. 2 ustawy”.

Analiza ww. przepisów prawa, jak i orzecznictwa sądów administracyjnych w analogicznych sprawach prowadzi do wniosku, że decydującym dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy aktualnie Skarżący jest członkiem Kościoła Katolickiego. Pozostawanie przez Skarżącego członkiem Kościoła Katolickiego spowoduje, iż kompetencja do wydania merytorycznej decyzji w sprawie zostaje wyłączona mocą przepisu art. 43 ust. 2 ustawy, zaś pozostawanie przez Skarżącego poza wspólnotą tego Kościoła przesądzi o możliwości korzystania przez organ z wszystkich przewidzianych ustawą kompetencji, w tym kompetencji do wydania merytorycznej decyzji administracyjnej w sprawie.

Stosownie do wytycznych Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w przedmiotowej sprawie wskazać należy, iż Generalny Inspektor ustalił, że przyjęty w 2008 r. przez Konferencję Episkopatu Polski dokument o nazwie „Zasady postępowania w sprawie apostazji dokonanej poprzez formalny akt wystąpienia z Kościoła” stanowi podstawę prawną w oparciu, o którą Proboszczowie Parafii, mających siedzibę na terenie [...] dokonują aktu apostazji. Ww. dokument stanowi akt prawa normatywnego Kościoła Katolickiego o charakterze partykularnym, który stosownie do Kan. 455 § 2 Kodeksu prawa kanonicznego wymaga promulgacji w sposób określony przez prawodawcę. Stosownie do treści Kan. 455 § 3 Kodeksu prawa kanonicznego sposób promulgacji dekretów wydawanych przez Konferencję Episkopatu i czas ich wejścia w życie, określa sama Konferencja Episkopatu.

Art. 21 Statutu Konferencji Episkopatu Polski natomiast stanowi, iż dekryty ogólne - po ich uznaniu przez Stolicę Apostolską - oraz inne uchwały Konferencja promulguje we własnym organie urzędowym „Akta Konferencji Episkopatu Polski”. Tekst „Zasad postępowania w sprawie apostazji dokonanej poprzez formalny akt wystąpienia z Kościoła” jako dokument Konferencji Episkopatu Polski został promulgowany w organie urzędowym ww. Diecezji „ Akta Konferencji Episkopatu Polski”, Nr 14. Rok 2008, str.89-91

W obrębie diecezji władza ustawodawcza należy do biskupa diecezjalnego. Zgodnie z brzmieniem Kan. 381 § 1 Kodeksu prawa kanonicznego biskupowi diecezjalnemu w powierzonych

mu diecezji przysługuje wszelka władza zwyczajna, własna i bezpośrednia, jaka jest wymagana do jego pasterskiego urzędu, z wyłączeniem tych spraw, które na mocy prawa lub dekretu Papieża są zarezerwowane najwyższej lub innej władzy kościelnej. Powierzona mu władza rządzenia obejmuje funkcje ustawodawczą, administracyjne, i sędownicze, w granicach określonych w prawie powszechnym. Zadania władzy ustawodawczej biskup diecezjalny może wykonywać w sposób uroczysty na synodzie diecezjalnym, o czym stanowią Kan. 460-468 Kodeksu prawa kanonicznego lub w sposób zwyczajny poza nim, stanowiąc dekrety ogólne - ustawodawcze i wykonawcze - rządzące się przepisami kanonów o ustawach, o czym stanowią Kan. 29-32 Kodeksu prawa kanonicznego. Stosownie do Kan. 31 § 2 Kodeksu prawa kanonicznego promulgacji i okresu nieobowiązywalności dekretów, o których w § 1, należy zachować postanowienia Kan. 8 Kodeksu prawa kanonicznego. Ustawy partykularne są promulgowane w sposób określony przez prawodawcę i zaczynają obowiązywać po miesiącu od dnia promulgacji, chyba że w samej ustawie określono inny termin (Kan. 8 ww. Kodeksu). Biskupi diecezjalni utworzyli swe organy promulgacyjne, w których podają w sposób oficjalny do wiadomości akty normatywne stanowiące dla powierzonych mu wiernych.

Z powyższego wynika zatem, iż dla wymagania od wiernych Kościoła Katolickiego postępowania zgodnie z wymogami zawartymi w akcie normatywnym prawa kościelnego konieczne jest nie tylko przyznanie temu dokumentowi statusu prawa wewnętrznego Kościoła Katolickiego, ale również nadanie mu mocy obowiązującej poprzez jego ogłoszenie, we właściwej im diecezji.

W niniejszej sprawie, Proboszcz Parafii odmówił Skarżącemu przyjęcia złożonego przez niego oświadczenia o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego, wskazując, iż nie dokonał on tej czynności zgodnie z obowiązującą w tej kwestii procedurą, stosownie do instrukcji „Zasady postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła” z dnia 27 września 2008 roku.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż Skarżący złożył Proboszczowi Parafii, tj. administratorowi swoich danych osobowych, oświadczenie o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego wraz z wnioskiem o uaktualnienie w tym zakresie swoich danych osobowych w księdze chrztów. Uznać zatem należy, iż Skarżący wyraził dostatecznie jasno swoją wolę co do dalszej przynależności do tego związku wyznaniowego. Wolność w zakresie przynależności do związku wyznaniowego, zagwarantowana przepisami Konstytucji oraz ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. z 2005 r. poz. 1965 z późn. zm.) nie może zostać ograniczona przepisami wewnętrznymi związku wyznaniowego. Jak bowiem wynika z przepisu art. 2 pkt 2a rzeczonego aktu prawnego, korzystając z wolności sumienia i wyznania obywatele mogą w szczególności należeć lub nie należeć do kościołów i innych związków wyznaniowych a zatem złożone przez niego oświadczenia tej treści, powinno być oceniane przez pryzmat przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Przepis art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stanowi, iż w razie wykazania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, że są one niekompletne, nieaktualne, nieprawdziwe lub zostały zebrane z naruszeniem ustawy albo są zbędne do realizacji celu, dla którego zostały zebrane, administrator danych jest obowiązany, bez zbędnej zwłoki, do uzupełnienia, uaktualnienia, sprostowania danych, czasowego lub stałego wstrzymania przetwarzania kwestionowanych danych lub ich usunięcia ze zbioru, chyba że dotyczy to danych osobowych, w odniesieniu do których tryb ich uzupełnienia, uaktualnienia lub sprostowania określają odrębne **ustawy**. Biorąc powyższe pod uwagę, Proboszcz Parafii winien niezwłocznie usunąć uchybienia w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącego, stosownie do nakazu sformułowanego w niniejszej decyzji.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie Skarżący formalnym aktem oświadczenia woli złożonym na gruncie prawa cywilnego wystąpił z Kościoła Katolickiego, a zatem nie jest już jego członkiem.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, iż działanie Proboszcza Parafii, który nie uaktualnił w księdze chrztu danych osobowych Skarżącego poprzez naniesienie w księdze chrztów adnotacji o treści zgodnej z żądaniem Pana M. A. zawartym w jego „Oświadczeniu woli” z dnia [...] grudnia 2011r. narusza przepisy ustawy o ochronie danych osobowych, w zakresie przetwarzania danych osobowych Skarżącego bez podstawy prawnej, zatem Proboszcz Parafii powinien niezwłocznie usunąć ww. uchybienie, stosownie do nakazu sformułowanego w niniejszej decyzji.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.